

PRVA GIMNAZIJA MARIBOR

MRHOVINAR

2021

ŠOLSKI ČASOPIS

170 let

PRVA GIMNAZIJA
MARIBOR

Per aspera ad astra

Mrhovinar
2020/2021

Prispevki:

Lara Mavrič, Morje

Marko Balažič, Spomini

Žana Hočevar, Izbira

Žana Hočevar, Nekdanja jaz

Žana Hočevar, Pišem o stvarih

Žana Hočevar, Svoje svetanstvo

Melanie Jurko, Iz zbirke Lust for life 1

Žana Hočevar, Sreča

Melanie Jurko, Iz zbirke Lust for life 2

Lara Mavrič, Sanje

Žana Hočevar, Ogenj

Anja Hojsak, Elysian

Petja Golovec Horvat, Dokument šotora št. 51 (PREŠERNOV NATEČAJ)

Pia Rumpf, Nočni sij (PREŠERNOV NATEČAJ)

Urednica:

Tia Nerat Tomc

Mentorica:

mag. Tatjana Košič, prof.

Lektura:

Nina Koper, prof.

Izdajatelj:

Prva gimnazija Maribor

Trg generala Maistra 1

2000 Maribor

ISSN 1318-5659

Uvodnik

Že grški filozof Heraklit je trdil, da so edina stalnica v življenju spremembe. Tudi preteklo šolsko leto je bilo polno nepredvidljivih sprememb, ki so nam pošteno zamešale štrene. Je pa tukaj še ena stalnica: časopis Mrhovinar, ki že več let spodbuja dijakinje in dijake Prve gimnazije Maribor, da delijo svoja razmišljanja, predstavijo svoja literarna dela in nas osupnejo s svojimi slikami in fotografijami. Tudi letos se naši ustvarjalci niso dali ustaviti in so zbrali članke, pesmi, zgodbe in slike, da vam polepšajo te napore dni. Vzemite si nekaj časa in skupaj z nami razmišljajte o simboliki morja, o sreči, spremembah ... in morda vam prav to da nekaj novega zagona, da se boste lažje spopadli z izzivi, ki nas še čakajo.

Tia Nerat Tomc, 3. g

Morje – sopomenka za življenje ali sprostitev?	6
Spomini	8
IZBIRA.....	9
NEKDANJA JAZ.....	9
PIŠEM O STVAREH.....	10
SVOJE SVETANSTVO.....	10
Iz zbirke Lust for life 1.....	11
SREČA	12
Iz zbirke Lust for life 2.....	15
OGENJ	17
SANJE	16
Elysian.....	18
PREŠERNOV NATEČAJ	19
DOKUMENT ŠOTORA ŠT. 51	19
Nočni sij	25

Morje – sopomenka za življenje ali sprostitiv?

Sedela sem na plaži in gledala morje. To slano, na pogled neskončno modrino, v kateri odsevajo žarki sonca. Ta velik bazen vode, ki obsega naš svet. Videla sem ljudi, ki so se kopali in plavali. Majhni otroci so se učili plavati, malo starejši pa so že skakali s pomola. Vse je bilo mirno, čeprav tudi razigrano. Razen krikov veselja in smeha ni bilo slišati ničesar glasnejšega. Zdelo se mi je zanimivo, kakšen vpliv ima morje na nas, vsi so mirni, nihče ne misli na težave (zdi se, kot da so odletele stran). Razmišljala sem o tem, kakšen pomen ima morje za nas.

Morje mi predstavlja življenje, v katerem in ob robu katerega so velike skale, ki predstavljajo nas same. Včasih je morje (torej življenje) umirjeno in nas boža, včasih je razigrano in nas obliva z "vriski veselja", drugič je žalostno in nas potopi, naslednjič pa je mogoče jezno in se z vso močjo zaletava v nas. Vendar vse to, dobre in slabe trenutke, preživimo in še vedno stojimo, saj se tudi mi, podobno kot skale, podpiramo in pazimo drug na drugega.

To razmišljanje je v meni prižgalo iskrico radovednosti, kakšen je pomen morja za ljudi, ki jih vidim tukaj na plaži ali sem jih prej videla hoditi ob morju. Morje je namreč že od nekdaj imelo pomemben pomen v literaturi, umetnosti, religiji ...

Morja oziroma oceani so velike vodne mase med kontinenti in so med seboj povezana v celoto. Voda prekriva več kot 70 % Zemljine površine, od tega je 97 % morske vode. Raziskave kažejo, da je prav morje glavni vzrok za življenje na Zemlji, saj ga brez njega ne bi bilo. Hkrati je tudi pomemben vir hrane. Vendar to ni vse, kar nam ponuja, pod morskim dnom iščemo nafto in zemeljski plin, iz morja pridobivamo sol in druge rudnine, ponekod iz morij pridobivajo celo sladko vodo (ki je, kot vemo, vedno bolj primanjkuje). Morja pa trenutno služijo tudi kot najcenejša prometna pot, ki jo poznamo.

Plemstvo in višji družbeni sloji so v 19. stoletju odkrili obmorske kraje kot nove počitniške cilje, destinacije. Pred tem so na oddih odhajali v hribe in gorske kraje. V današnjih časih se vsako leto na morje usmeri milijone turistov. Poletne počitnice na morju so postale že neke vrste navada.

Toda voda, morje in reke imajo v mitologijah in religioznih izročilih globok simbolni in duhovni pomen, so veliko več kot samo počitniška destinacija. Morske globine v Svetem pismu ne razodevajo le neobvladljive in uničevalne moči narave, ampak predvsem nedoumljivo skrivnost človekovega bivanja. Morje naj bi bilo podoba našega življenja: enkrat je umirjeno, zdi se nam, da ga obvladujemo, spet drugič je razburkano in zdi se nam, da se bo čoln našega življenja raztreščil na čereh, ki jih nismo opazili in pričakovali. Po drugi strani pa naj bi v sebi skrivalo nekakšno zlo, kar se kaže tudi v Svetem pismu, saj so Izraelci imeli med drugim tudi strah pred morjem.

Bolj kot sem raziskovala, bolj me je zanimalo mnenje ljudi. Zato sem se odločila narediti manjšo raziskavo in ljudem postaviti preprosto vprašanje: Kaj vam pomeni morje?

Izprašala sem veliko ljudi, turiste (iz Slovenije in iz tujine) in domačine, da sem dobila vpogled v obe perspektivi. Odgovori turistov so se razlikovali od odgovorov domačinov.

Turisti so se večinoma osredotočali na zabavo, sprostitiv, lepoto morja in svobodo. Morje je že našim prednikom dajalo občutek svobode, zato me pogostost odgovora ni presenetila.

Predvidevam, da smo vsi začeli še bolj ceniti svobodo v času epidemije in se je posledično tudi bolj zavedati ter jo sedaj še lažje opazimo, tudi v morju. Nekaj ljudi je odgovorilo, da jim morje predstavlja mir in nova doživetja. Večina turistov je bila iz Slovenije, nekaj jih je bilo tudi iz Nizozemske, Nemčije, Hrvaške, Velike Britanije in drugih držav.

Po drugi strani domačini niso povezovali morja z zabavo. Vsi so se večinoma strinjali, da je morje za njih življenje in da jim predstavlja smisel ter način življenja. Z morjem imajo močnejšo vez in si brez njega ne znajo predstavljati življenja. Nekateri so rekli, da jim je najbolj všeč, kakšno je pozimi ali pa v drugih letnih časih in ne toliko poleti. Na to vpliva tudi naval turistov vsako poletje. Domačini so v svojih odgovorih omenjali tudi pomen morja za zdravje, zdravilno morsko klimo in zdravo prehrano. Videlo se je, da jim morje res ogromno pomeni.

Tako sem na to na videz preprosto vprašanje dobila veliko različnih odgovorov. Najbolj pogost odgovor pa je bil, da v ljudeh vzbudi mir, spokojnost, predstavlja jim zavetnika, nekoga, ki mu lahko zaupajo.

In da odgovorim na vprašanje iz naslova, morje nam predstavlja življenje in sprostitev, in če mu dobro prisluhnemo, bomo slišali pesem valov, ki nam jo poje.

Lara Mavrič, 2. a

Spomini, Marko Balažič, 4. f, akvarel

IZBIRA

Vedno tista, ta težka.

Vedno tista v dvomih.

Tista, ki se na koncu obnese dobro,
ali te postavi v položaj večnega obžalovanja.

Tista od katere je odvisno tvoje življenje,

Tvoja usoda.

Izbira.

Ni vredna hvale in ni kriva.

Kajti izbira same sebe ne izbere.

Izbiro si izbereš sam.

Žana Hočevar, 1. f

NEKDANJA JAZ

Vsi dolgi, globoki pogovori,
pogrešljivi spomini.

Ves preživljen čas,

vsa skupna doživetja;

nekdanja jaz.

Pravica ali krivica,

tako enaka, a hkrati neizmerno drugačna.

Tvoja zdajšnja, boljša polovica.

-nekdanja jaz.

Žana Hočevar, 1. f

PIŠEM O STVAREH

Pišem o stvareh, ki me veselijo,
o stvareh, ki me bolijo.

O stvareh, ki so me nekoč veselile, a zdaj bolijo.

Pišem o vseh osebah, ki so del življenja,
o definicijah hrepenenja in trpljenja.

Žana Hočevnar, 1.f

SVOJE SVETANSTVO

Gledaš ga, opazuješ.

Uvidiš, kako nekaj premleva,
kako od premišljevanja kar pregoreva.

To ti ne ugaja,
od tvojega »realnega« sveta beseda uhaja.

On pa še vedno mleje in mleje,
zre v nebo.

Ne veš zakaj, ne veš od kod, ne veš kako.

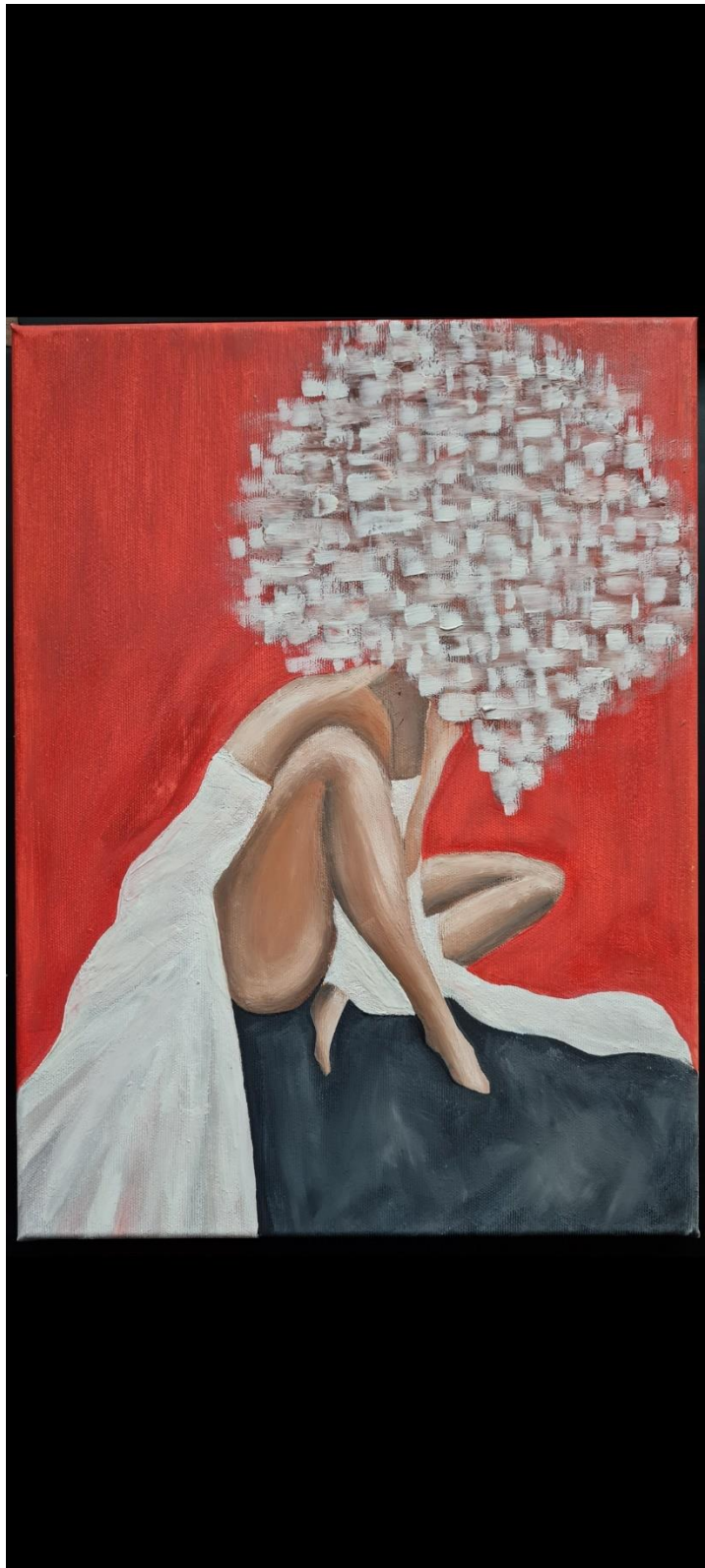
Ne poznaš njegovih misli, ne ciljev, niti sanj.

Zakaj torej obsojaš, kako njegov svet je stkan?

Ne razumeš zakaj enako kot ti, v tvojem svetu ne živi.

Ali pa se kdaj vprašaš, če je krivo ravno to, da se v njegovega ne vživiš ti?

Žana Hočevnar, 1.f

iz zbirke **Lust for life 1**, *Melanie Jurko*, 2. d, tempera na platno

SREČA

Sreča.

Nekaj, kar ne more biti videno,
in nekaj kar ne more biti prisiljeno.

Sreča je nekaj, kar nas definira kot osebo.

Nekaj kar nam daje moč za življenje,
nekaj zaradi česar se počutimo živo.

Sreča je lahko najdena v denarju, lepoti ali ljudeh.

Za vsakega izmed nas, je sreča nekaj drugega.

A občutek sreče-ta je za vse enak.

Sreča.

Nekaj, kar ne more biti videno,
in nekaj kar ne more biti prisiljeno.

Sreča je nekaj, kar nas definira kot osebo.

Nekaj kar nam daje moč za življenje,
nekaj zaradi česar se počutimo živo.

Sreča je lahko najdena v denarju, lepoti ali ljudeh.

Za vsakega izmed nas, je sreča nekaj drugega.

A občutek sreče-ta je za vse enak.

Sreča.

Nekaj, kar ne more biti videno,
in nekaj kar ne more biti prisiljeno.

Sreča je nekaj, kar nas definira kot osebo.

Nekaj kar nam daje moč za življenje,
nekaj zaradi česar se počutimo živo.

Sreča je lahko najdena v denarju, lepoti ali ljudeh.

Za vsakega izmed nas, je sreča nekaj drugega.

A občutek sreče-ta je za vse enak.

Sreča.

Nekaj, kar ne more biti videno,
in nekaj kar ne more biti prisiljeno.

Sreča je nekaj, kar nas definira kot osebo.

Nekaj kar nam daje moč za življenje,
nekaj zaradi česar se počutimo živo.

Sreča je lahko najdena v denarju, lepoti ali ljudeh.

Za vsakega izmed nas, je sreča nekaj drugega.

A občutek sreče-ta je za vse enak.

Sreča.

Nekaj, kar ne more biti videno,
In nekaj kar ne more biti prisiljeno.

Sreča je nekaj, kar nas definira kot osebo.

Nekaj kar nam daje moč za življenje,
nekaj zaradi česar se počutimo živo.

Sreča je lahko najdena v denarju, lepoti ali ljudeh.

Za vsakega izmed nas, je sreča nekaj drugega.

A občutek sreče, ta je za vse enak.

Sreča.

Nekaj, kar ne more biti videno,
in nekaj kar ne more biti prisiljeno.

Sreča je nekaj, kar nas definira kot osebo.

Nekaj kar nam daje moč za življenje,

nekaj zaradi česar se počutimo živo.

Sreča je lahko najdena v denarju, lepoti ali ljudeh.

Za vsakega izmed nas, je sreča nekaj drugega.

A občutek sreče-ta je za vse enak.

Happiness.

Something that cannot be seen,

and something that cannot be forced.

Happiness is something, that defines us as a person.

Something that gives us the strenght to be alive,

something that makes us feel alive.

Happiness can be found in money, beauty, health or person.

For every single one of us, happiness is different.

But what isn't different is the way it makes us feel as a whole.

And that is happiness.

Žana Hočevar, 1.f

Iz zbirke **Lust for life 2**, *Melanie Jurko*, 2. d, tempera na platno

SANJE

Vidim vrtnice cveteče,
vidim modro nebo,
vidim rumeno sonce,
in tvoje telo.

Vidim zelene zmaje,
vidim mogočne gradove,
vidim plešoče vile,
in tvoje lase.

Vidim angele nežne,
vidim zlata kup,
vidim čarovnice zlovešče,
in tvoj strup.

Vidim Zemljo,
vidim svet,
vidim neskončno vesolje
v tvojih očeh.

Vse je lepo in prav,
zvezde svetijo in se igrajo,
igrajo se z nama
in najjinimi vezmi,
nakar mi ura zazvoni.

Ugotovim, da so vse bile samo sanje,
na katere spomin v moji glavi,
še živi.

Lara Mavrič, 2. a

OGENJ

Zanetil si ogenj v meni
in pustil ga goreti.
pustil bi me počasi, boleče, potihoma umreti.
Nastal je ves požar.
Gorel je in gorel.
Uničil je v meni marsikatero stvar.
Res, zdaj je to že mimo.
Ta ogenj, ta vročina.
Vendar, za vedno boš ostal oseba, ki je tega povzročila.
Žana Hočevar, 1. f

Elysian, Anja Hojsak, 2. a, akril

PREŠERNOV NATEČAJ 2021

DOKUMENT ŠOTORA ŠT. 51

4.21, v taboru

Nič nisem videla. Svetloba je bila močna, kot v sanjah. Slišala sem neke zvoke, žvenketanje zadrge. Zbujala sem se počasi, zato sem potrebovala nekaj trenutkov, da sem se zavedala šepetajočega glasu.

Šepetajoči glas: »Branch? Branch!«

Odgovorila oziroma vprašala sem (prepoznala sem glas).

Branch: »Stretch? Koliko je ura?«

Stretch: »Zgodaj je. Obleci se. Nick in jaz te čakava pri gongu.«

Sledila sem navodilom. Oblekla sem se. Ogrnila sem si jopico, kljub temu da je bil zgodnji avgust. Meter od mene je v spalni vreči spala moja sestra in v sosednjem šotoru je spal moj oče. Pretihotapila sem se skozi odprtino šotoru. Ni bilo prvič, da sem se tihotapila iz šotoru. Moj šotor, številka 51, ni bil daleč od gonga. Po iglicah sem stopala počasi, delno sem še spala. Za trenutek se mi je zdelo, da sanjam. Nick je sedel ob gongu in Stretch se je ob kamnitem zidu sprehajala po rokah.

Nick: »Dobro jutro.«

Sarkastično sem se zasmejala, sicer je bilo še kar temno, zato morda gesta ni prišla do izraza.

Nick: »Stretch in jaz sva si dobila ključe kombija.«

Takih stvari sem bila že vajena. Sledila sem jima. Naš tabor je izgledal kot neko zapuščeno mesto senc. Vse je bilo tiho, precej drugače kot po navadi. Preplezali smo ograjo. Milijon-krat smo jo že. Na parkirišču je bilo veliko avtomobilov, tudi očetov avto, sicer ga v temi nisem prepoznala. Nick je pritisnil na gub ključa. Luči kombija so zabliskale. Stekli smo do kombija. Le ko sem sedla v kombi, sem se zavedela, da bo najbrž nekdo to stvar moral peljati.

Nick: »Dami, pripravita se na vožnjo svojega življenja.«

Trdno sem zgrabila rob stola. Nick je kombi peljal počasi in nič kaj 'adrenalin povzročajoče'. Ko smo se oddaljili od tabora, je obrnil pogled k meni in vprašal: »Kam torej gremo?«

Branch: »Ne vem. Mislila sem, da vidva vesta.«

Načeloma je tako. Nick si zamisli, Stretch mu pomaga, jaz pa sledim. Tako je bilo od samega začetka. Nicka in Stretch sem spoznala, ko sem bila stara sedem let.

Nick: »Želim, da ti izbereš.«

Običajno so njegovi načrti vsebovali presenečenja.

Branch: »Zaliv z jadrnico?«

Je to, kar pravi, ime. Zaliv z zapuščeno jadrnico, ki smo jo odkrili kakšni dve leti nazaj.

Nick: »Pravilen odgovor!«

Pot ni bila dolga. Stretch se je nagnila naprej na zadnjem sedežu in segla po radiu. Preskočila je par postaj, dokler ni naletela na neko pesem.

Stretch: »O, ja.«

Pesmi nisem poznala, sta pa jo poznala Nick in Stretch. Nick je pogled usmeril k Stretch in začel z ustnicami posnemati glas pevca. Zasmejala sem se. Oba sta me pogledala in oba sta premikala ustnice, zelo nazorno.

Nick: »Daj no, Branch. Nisi zabavna.«

Branch. Tako sta me klicala. Zakaj? Prvo leto tabora, leto, ko sem ju spoznala, sem imela zlomljeno zapestje, saj sem nekaj tednov prej padla z babičinega drevesa. Nisem smela plavati. Tako da sta me Nick in Stretch cel čas kopanja vozila na blazini. Ideja z blazino je bila seveda Nickova. Stretch je bila zelo gibčna, torej njen vzdevek ni presenetljiv. Nick pa je kot 'nickname' (po angleško vzdevek), saj je bil on tisti, ki jih je dajal.

Branch: »Ne znam besedila.«

Nick: »Saj ni vse šola. Daj no. Poskusi.«

Nick ni bil dober v šoli. Slišala sem govorice, da naj bi skoraj ponavljal letnik v gimnaziji. Nisem jim verjela. Sam ni nič rekel. In šola ni vse, ali? Kakorkoli, počasi sem začela ponavljati za pevcem, tako da sem nekako ujela besedilo. Smejali smo se. Nick je odprl okna in veter nam je mršil lase. Občutek je bil kot sanje. Bili smo sanje.

Stretch: »Pazi!«

Nick je zavil s ceste. Pritisnil je zavoro in vse nas je nekontrolirano zabrisalo naprej. S kolenom sem trčila v polico pred seboj. Za sekundo mi je postalo slabo. Vse je bilo tiho. Tišino je prekinil Nickov smeh.

Nick: »To bi lahko bla pizdarija.«

Oba sta se smejala in tudi sama sem se poskusila.

4.57, ob cesti pri gozdu

Izstopili smo. Nismo bili daleč od zaliva. Skozi manjše grmičevje smo pešačili. Koleno me je precej bolelo. Nick je to opazil. Stopil je k meni.

Nick: »Te bom nesel. Ena, dva, tri. Hop!«

Dal me je na svoj hrbet. Nisem bila toliko manjša od njega, vendar sem precej vitka. Od daleč sem lahko slišala morje, kako je udarjalo ob obalo. Plaža je bila kot velika dolga preproga drobnega kamenja. Nežna svetloba vzhajajočega sonca je izrisovala podrobnosti okolja; barve, obliko, starost. Nick me je položil na tla in sedel ob mene. Stretch je stekla proti morju, šele zdaj sem videla, da je bila bosa.

Stretch: »Gremo na ladjo.«

Do zapuščene jadrnice bi morali plavati in v žepu sem imela telefon. Nick me je pogledal in v očeh je bilo izpisano vprašanje.

Branch: »Zebe me.«

Nick je prikimal in vstal. Tudi on ni imel čevljev ali kakega drugega obuvala. Stekla sta v vodo. Opazovala sem ju. V tistem trenutku sem mi je zdelo, da smo kot neka družina. Vem, da zveni patetično, ampak verjela sem, da bo trajalo za vedno. Neskončno. Videla sem ju, kako sta splezala na jadrnico in vanjo sta izginila. Čakala sem, vendar ne nečakano. Oče je zmeraj rekel, da se ne znam dolgočasiti, in prav je imel, nikoli me ni motilo, če sem samo sedela in čakal, saj ko čakaš, nekaj počneš, čakaš. Stretch je skočila z jadrnice in Nick je stopil na vrh kabine ter zakričal. V roki je držal neko steklenico. Vsa mokra sta bila. Premočena do kosti. Sonce je že sijalo, tako da ju ni pričelo zebsti in odkrito ju najbrž nikoli ni zares zeblo, vsaj izgledala sta tako.

5.17, v zalivu z zapuščeno jadrnico

Nick: »Kralj vseh kraljev. Sir Jack Daniels.«

Odprl ga je in naredil velik požirek.

Nick: »Za zajtrk bo.«

Ne maram alkohola. Ga ne sovražim, ga tudi ne ljubim. It's a bit of a love 'n' hate relationship. Pila sem. Vedela sem, da me bo bolel trebuh, a sem vseeno pila. Stali smo v trikotniku in si podajali steklenico.

Nick: »Kam pa zdaj, dami?«

Njegov nagovor je prekinil klic iz daljave.

Klic iz daljave: »Hej! Kaj pa delate!«

Bil je neki moški, pričel se nam je približevati. Nick se je v stotinki zresnil. Nick: »Gremo, dami!«

Pričeli smo teči. Tekla sem, kot da mi gre za življenje. Nick naju je vodil. Prišli smo do bele poti in ji samo sledili. Nihče se ni ozrl nazaj. Nismo si upali. Samo tekli smo. Nick je nato zavil za neki grm. Skrili smo se. Slišali smo lastno dihanje. Samo njun dih sem poslušala in se trudila nadzorovati svojega. Nick je vstal, da bi pogledal. Moški nam ni sledil.

Nick: »Ni ga več.«

Oddahnila sem si. In srce se je počasi pričelo vračati v normalen, ne histeričen ritem. Nick: »Najbolje je, da gremo do rta. Lepih par ur hoje. Danes morajo biti valovi mega.« Stretch: »Ja! To bi bilo kul!«

Rt je bil kar daleč. Cel dan bi hodili. Nisem bila za to idejo.

Branch: »Nisem prepričana.«

Nick me je prijel za roko. Na tak način me še nikoli ni prijel za roko. Ko sva bila mlajša, mogoče, ampak takrat to ni imelo takega pomena. Na Nicka nisem načeloma gledala na tak način, a njegov prijem je bil surov in nežen hkrati. Nikdar si nisem mislila, da lahko en dotik povzroči toliko emocij.

Nick: »Aleks, prosim. Za naju. Za avanturo.«

Gledal me je s tistimi svojimi očmi in to, da me je poklical po imenu, je bilo drugače. Njegova koža se je lesketala od soli in potu. Krasen je. Krasen je bil.

Nick: »Zame.«

7.32, na beli potki

Hodili smo. Držal me je za roko. Kakšnih petnajst minut sem se ukvarjala samo s tem, z njegovo roko. Stretch je poskakovala, si mrmrala in enostavno bila vesela. Zdelo se mi je, da čutim tisti alkohol s plaže. Nick je sicer steklenico odvrigel med tekom. V jopi mi je postalo zelo vroče, najverjetneje od sonca, ki je pričelo kar pošteno žgati. Zavezala sem si jo okoli pasu.

Sigurno smo hodili že dobro uro. V žepu mi je zabrnelo. Sporočilo. Spustila sem Nickovo roko, da bi pogledala, kaj je. Oče je bil. Vprašal me je, zakaj nisem bila na zajtrku. Začela sem tipkati odgovor, ko mi je Nick naenkrat iz roke iztrgal telefon.

Nick: »Kdo piše? Oči piše. Oh, kako prikupen očka. Kaj mu bomo odgovorili?

Aja.« Pričel je narekovati:

Dragi oči,
ravno sem sredi nečesa.

Aleks: »Nick!«

Pogledal me je. Njegov izraz je bil drugačen.

Gola sem, v kopalkah mi je prevroče.

Te bi motilo, če se še malce zabavam?

Aleks: »Nick, nehaj! Da ne bi!«

Saj sem velika punčka in veliki lulčki so zabavni:)

Aleks: »Prosim te, ni smešno!«

Svojih oči ni odlepil z ekrana.

Tvoja mala, nagajiva, igriva in NAGA hčerka.

P. S.

Želiš biti dedek ali samo ponosen?

V očeh so se mi nabrale solze.

Aleks: »Zakaj to delaš? Nick!«

Zgrabila sem ga za roko. Potisnil me je. Take sile nisem poznala.

Nick: »In pošlji.«

Aleks: »NE!«

Telefon je zalučal na tla. Počepnila sem ob delčke telefona. In po licih so mi pritekale solze. Nick: »Saj nisem tega napisal! Rekel sem, da boš najverjetneje zamudila kosilo. Gremo.« Stretch je pokleknila ob meni ter me objela.

9.02, v grmovju

Hodili smo skozi grmovje. Še zmeraj sem bila v šoku, kaj je Nick naredil. Ni se mi zdelo smešno.

Stretch: »A boli, ko imaš menstruacijo?«

To je vprašala kar nenadoma. Stretch je bila mlajša od mene par let.

Nick: »Nisem tapravi naslovnik za to. Aleks?«

Aleks: »Ja!«

V zraku se je čutila napetost. Nick se je ves čas obračal k meni ter se mi nežno nasmihal. Nato se je ustavil.

Nick: »Aleks, a imaš težavo?«

Tiho sem bila. Imela sem težavo.

Nick: »Če jo imaš, bi jo, prosim, delila z ostalimi *netelepatskimi* smrtniki?« Stopil je do mene, čisto blizu. Prijel me je za brado in svoje oči usmeril v moje.

Nick: »Udari me.«

Aleks: »Kaj?«

Nick: »Saj si me slišala, udari me!«

Aleks: »Ne bom te udarila. Zakaj bi te udaril...«

Nick: »No, ne bodi taka pička in me udari. A ste res vse punce tako nesposob...« Udarila sem ga. Primazala sem mu klofuto. Mislim, da sem ga presenetila. Nasmejtal se je.

Nick: »To. Zdaj pa mi povej, kaj je, a ne nehaj tepsti. Daj.«

Gledala sem ga prestrašeno.

Nick: »DAJ!«

Začela sem ga klofutati, porivati in kričati.

Aleks: »Zakaj moraš biti tako nepredvidljiv?! Zakaj mi ne moreš enostavno stvari povedati kot normalen človek?!«

Smejtal se je, ko sem končala. Pobral se je s tal (kamor sem ga spravila) in rekel:

»Zdaj lahko nadaljujemo.«

13.50, na nekem polju

Nebo se je sivilo. Deževni oblaki so zakrili sonce. Malce me je skrbelo, kaj si bo mislil oče. Prepričana sem bila, da je bilo kosilo že mimo. Nežne deževne kapljice so pričele padati na nas.

Nick: »Kaj pa kaj tvoj Felix. Misliš, da te nič ne pogreša?«

Stretch se je zasmejala.

Aleks: »Mogoče, ne vem.«

Felix (ni mu bilo tako ime, ampak Nick ga je tako klical) je bil eden izmed fantov, ki so trenirali v našem taboru, torej imeli treninge za počitnice. Skupaj sva hodila v šolo in bila sem mu všeč. On je bil kar "luškan", vendar ne najbrihtnejši, da se lepše izrazim. Nicku je šel na živce. Realno so Nicku šli vsi fantje, ki so bili v taboru zaradi športa, na živce. Pričelo je deževati.

Nick: »Pa sta se že poljubila?«

Aleks: »Ne, nisem se še poljubila.«

Ustavil se je in me poljubil.

14.59, med drevjem

Bili smo kar blizu rta. Deževati je prenehalo. Stretch je bila lačna in utrujena, zato smo sedli pod neko drevo. Nick je sedel ob meni. Naslonil se je na mojo ramo. Zašepetal mi je na uho.

Nick (šepetaje): »Mi jih pokažeš?«

Nisem razumela, kaj je mislil.

Aleks: »Kaj?«

Z roko je segel do mojih prsih ter levo nežno stisnil.

Nick: »Prsi. Mi jih pokažeš?«

Šla sva na drugo stran drevesa. Obrnila sem se stran od njega in si slekla majico. Imela sem oblečen modrček, a sem se obrnila k njemu in si ga slekla. Sedel je nasproti mene, brez majice, saj si jo je slekel med hojo zaradi vročine in strmel vame. V moje oči. Pričel me je poljubljati po prsih in jaz sem ga božala po njegovih škodranih laseh, katerih konci so bili svetli ali zlati od sonca. Ljubila sem ga, ljubil me je.

17.22, na rtu

Zaradi sivine nisem mogla presoditi, ali se že temni. Prispeli smo na rt in sedli ob že pripravljeno ognjišče. Dež je vse namočil, zato nismo mogli zakuriti ognja. Strmeli smo v prazno ognjišče. Predstavljal sem si, da je ogenj gorel in nas grel.

Nick: »Verjameta v ljubezen, kot da ne neha trajati?«

Aleks: »Ne razumem?«

Nick: »V ljubezen. Eno in edino. Večno ljubezen. Torej, da v srednji šoli spoznaš punco ali fanta, se vanj zaljubiš in ga ljubiš za vedno. Se poročiš z njim. Kupiš hišo. Imaš otroke. Z njim preživiš celo življenje, dokler ne umreš.«

V tistem trenutku sem si želela verjeti, da to obstaja. Želela sem si, da je to res. Aleks: »Ne vem.«

Nick: »Stretch?«

Stretch je skomignila z rameni. Nick je vstal, a je še zmeraj zrl v prazno ognjišče. Nick: »Jaz mislim, da je to en sam *bullshit!*«

Zgledal je jezen.

Nick: »Mislim, da si ljudje želijo in se odločijo, da bodo to 'večno ljubezen' izvedli samo, da bodo uresničili svojo otroško idejo o ljubezni. Mislim, da si izberejo dostopnega partnerja, si zgradijo družino in si lažejo, da je vse popolno in točno tako, kot mora biti, a globoko v sebi trpijo.«

Kar je govoril, se mi ni zdelo podobno njemu.

Nick: »Nato pa vidijo, da je vsega preveč, in spoznajo, da so naredili napako, ter se odločijo, da bodo vse skupaj prekinili. Vseeno jim je, kaj to pomeni za vse okoli njih, saj je pomembno, da bodo oni samo končno poslušali to svoje srce, ki so ga vsa leta tajili.«

V kotu očesa sem zaznala Stretch, ki je pričela jokati. Tudi Nickove oči se bile polne solz.

To, kar je govoril, jima je nekaj pomenilo.

Aleks: »Nick, je vse v redu?«

Nick: »Ne, ni vse v redu, Aleks! A ne vidiš? Ljudje so tako sebični, da bodo za svojo 'večno fucking ljubezen' uničili življenja! Za svoje dobro bodo pozabili na druge in končali vse, kar drugim nekaj pomeni! Svoje trpljenje bodo končali tako, da ga bodo enostavno preložili na druge! Začeli bodo živeti, druge pa pustili crkniti v bedi, ki je sami ne prenesejo!«

Začela sem jokati. Nicku so solze tekle po licih in pristale na travi. Sesedel se je na tla. Čelo je naslonil na tla in kričal. Kričal je kot žival. Edino, kar ga je preglasilo, so bili valovi, ki so udarjali ob rt. Objela sem ga. Prijela sem ga za roke, s katerimi je držal objokan obraz. V naročju sem ga imela kot otroka. Videla sem otroka, ki je trpel na račun drugih. Vedela

sem, da imajo njuni starši težave, kateri starši jih sicer nimajo. Nick je ležal v mojem objemu in Stretch se je stisnila k njemu. Vsi smo zaspali v svojih solzah, v rokah drug drugega ter ob nevidnem ognju.

Okoli osme ure

Nežno sem odprla oči. Videla sem ju v daljavi. Držala sta se za roko. Tekla sta proti robu rta. Dvignila sem se, a moje telo je bilo težko. V glavi sem čutila pritisk in slišala sem samo svoje srce, ki je divje razbijalo. Skočila sta.

Aleks: »Nick!«

00.17, na postaji

Aleks: »Ko sem prišla do roba, se mi je zvrtilo. Za trenutek sem zaprla oči. Ko sem jih ponovno odprla, sem pogledala čez rob. Ni ju bilo. Bili so samo visoki valovi, ki so plemenito tolkli ob velike sive skale. Solze v očeh so bile slane kot morje. Vstala sem. Konice mojih čevljev so gledale čez rob. V mislih sem skočila, za trenutek obstala v zraku. Tokrat jima nisem sledila. Sesedla sem se na kolena in samo jokala, dokler nisem okrog sebe začutila tople roke očeta ter zaslišala zvoke policijskih siren. In zdaj sem tu.«

Aleks sedi v sivi nevtralni sobi. Okrog sebe ima zavito temno sivo odejo. Nasproti nje sedi moški, policist. Njene oči so rdeče od joka in njene ustnice suhe od govora. V sobo stopi policistka, v roki drži čaj. Sede ob Aleks in ji ga ponudi.

Policist pogleda Aleks in jo vpraša:

Policist: »Aleks, rekla si: 'Vedela sem, da imajo njuni starši težave, kateri starši jih sicer nimajo.' Si vedela, da sta starša Petra in Elene ali Nick in Stretch, kot ju imenuješ, bila v procesu ločitve ter borbi za starševstvo?«

Aleks: »Ne, nisem.«

Policist: »Ti je Peter povedal, da je v zadnjem letu bil dvakrat dan v oskrbo psihiatrije zaradi znakov bipolarni motnje oziroma manije ter depresije?«

Aleks: »Ne, ni.«

Policist: »Sta ti Peter in Elena kdaj opisala svojo situacijo ali omenila pomirjevala, ki sta jih jemala po predpisu zdravnika?«

Aleks: »Ne, nista.«

Policist: »Aleks, si sploh poznala Petra in Eleno?«

Aleks: »Ne vem.«

Petja Golec Horvat, 2.a

Nočni sij, Pia Rumpf, 1.f, tempera

170 let

PRVA GIMNAZIJA
MARIBOR
Per aspera ad astra